

[Schwach, Conrad Nicola]

En ny Bise

om
Ung Anders og Gammel Erik

eller

det thrønderiske Mod.

af

Cornelius Svendsen.

Synges som:

Hr. Binclær drog over salten Hav.

Trykt i dette Aar.

Ung Anders vil jeg nu svinge om,
Den Sjæveste mellem de Sjæve.
O Versemågerne's Gjordemoder kom,
Og ræk mig din hjælpende Næve!

V. box 9. 248

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 110 120 130 140 150 160 170 180 190 200 210 220 230 240 250 260 270 280 290 300 310 320 330 340 350 360 370 380 390 400 410 420 430 440 450 460 470 480 490 500 510 520 530 540 550 560 570 580 590 600 610 620 630 640 650 660 670 680 690 700 710 720 730 740 750 760 770 780 790 800 810 820 830 840 850 860 870 880 890 900 910 920 930 940 950 960 970 980 990 1000

I Thrøndernes Bye er en gammel Gaard,
Som gjerne man Kongsgaarden kalder;
Dens Hiirfant tildeels af Mure bestaaer,
Erværdige ved deres Alder.

Der færdedes engang med Høitid og Stads
De Konger af uddøde Etter;
Kanonier og Flinter nu der have Plads
Blandt Sæbler og blandt Bajonetter.

Af Kongeligt var ei tilbage Stort,
Af Rund nogle Centner kun nemlig;
Det Kongerøgelse flytted' man bort,
Kun Hyldeerne staae der saa hjemlig.

At tage disse med Meer i Agt
For Tyvshaand og anden Uorden,
Der holdes bestandig bevæbnet Magt
Af fire Soldater i Gaarden.

Bed Porten stedse staaer En af dem
Med Sabel og Mod som en Løves,
Parat at hugge med Fynd og Klem
Saasnart som det bare behøves.

Nar attehundred og firrti fyy
Dg henimod Enden af Aaret,
At staae ved Porten paa Vagt mod Tyv
Dg Fark var ung Anders udkaaret.

Han stod, som en Skildvagt bør staae paa Post,
Med glødende Hjerter i Bringen,
Skjøndt Natten ikke var fri for Frost;
Men det gjør Intet til Tingen.

Han stod, som en Skildvagt paa Post bør staae,
Med Modets lysende Flamme
I Diet, skjøndt Mulm over Jorden laae;
Men Sligt er en Skildvagt det Samme.

Han stod og tænkte paa Fandens List,
Dg forskede for sig med Spyttning;
(At Fanden gif om der, antoges vist
Fra Kongerøgelsens Flytning.)

Som saa han tænkte og spytted' dertil,
Et frygteligt „Bæ!“ traf hans Dre;
To Dine gloede paa ham som Ild,
Hvad skulde ung Anders vel gjøre?

Han var ei bange, den Sag er reen,
Men flogt erindrede Manden
Den gamle Kampregel: Een mod Een,
Men To bør der være mod Fanden.

Ein Røst, ret som naar Afsløsing er nær,
Med vældig Lunge han hæved',
Dg skreeg et tordnende: „Vagt i Gevær!“
Saa Kongsgaards-Murene bæved'.

Dg Vagtens Mandskab med væiende Hjelm
Dg Sabel kom til paa Minuttet;
Men Gammel Erik, som er en Skjelm,
Imidlertid bort havde smuttet.

Dog neppe var Vagten, som fandt, at den
Et da havde Vidre at gjøre,
Gaaet ind, før Gammel Erik igjen
Skreeg: „Bæ!“ i ung Anders sit Dre.

Dg lod ham see, iffe blot som tilførn,
To Dine som Gldflugler røde,
Men gik ham paa Livet med tvende Horn,
Det som han ham ned vilde støde.

Ung Anders skreeg: „Bagt i Gevær!“ paany,
Dg Bagten kom til i Secunden;
Men Gammel Erik var bleven fry,
Beeg iffe, og blev overvunden.

Thi Heltene foer med lynende Hug
Dg Anders i Spidsen for dem;
Paa Gammel Erik, hvis Ryg og Bug
De slængede lystigt igjennem.

Han faldt; men selv under Dødsens Suk
Blev ei hans Dødsfag besejret;
Han stæbte sig om til en Souvénus
Med alle Fire i Beiret.

I Bagtskuen ind blev Liget bragt
Af dem, som rask trak fra Læret;
Der blev det slaaet af den tappre Bagt,
Dg stegt, trancheert og foræret.

Saa fandt da Gammel Erik sin Død,
Sin Liigbaare fik han paa Jædet.
Hvo skal nu erholde hans Levebred,
Mon iffe ung Anders her ha' det?

Han er jo vistnok lidt ung af Aar;
Men efter den nye Regime
Den unge jo foran den Eldre gaaer;
Sand og retvis er denne Maxime.

Ende.